

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1546/2568

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 185

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 ที่โจทก์ขอให้ลงโทษกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป แม้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์แถลงไม่ติดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ แม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์อยู่ด้วยกันก็ตาม แต่เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพขอหาตามฟ้อง โจทก์และจำเลยไม่ติดใจสืบพยาน ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของจำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด ก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวอ้างในฟ้อง หาได้มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำ ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91, 339, 371 ริมติดปึงตอของกลาง ให้จำเลยคืนสุราขาวจำนวนครึ่งขวดที่ยังไม่ได้คืนหรือหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาทรัพย์สิน 35 บาท แก่ผู้เสียหายด้วย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 (1), 371 ให้รอกการกำหนดโทษจำเลยไว้มีกำหนด 3 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลย 2 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 8 ครั้ง ภายในระยะเวลาคุมความประพฤติ ให้ทำกิจกรรมบริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 โจทก์อุทธรณ์ โดยรองอธิบดีอัยการภาค 3 รักษาการในตำแหน่งอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 3 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงเฉพาะความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์ ไม่รอกการกำหนดโทษและไม่คุมความประพฤติจำเลยลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท จำเลยต้องชังมาพอแก่โทษปรับแล้วให้ปล่อยตัวไป ริมติดปึงตอของกลาง ยกคำขอของโจทก์ที่ให้จำเลยคืนสุราขาวที่ยังไม่ได้คืนหรือใช้ราคาแทน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) หรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดรวมการกระทำความผิดฐาน

ลักทรัพย์โดยมีอาวุธไว้ด้วยและเป็นความผิดได้ในตัวเอง เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องไว้แล้วและ
เป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี การที่จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จึงไม่
จำต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพ ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิด
ฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 เห็นว่า
ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 ที่โจทก์ขอให้ศาลลงโทษมีอัตราโทษอย่างต่ำให้
จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพและจำเลยไม่สืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาว่า
จำเลยกระทำความผิดฐานนี้ได้ ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 ดังนั้น เมื่อโจทก์ต้องสืบพยานโจทก์
ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 339 วรรคสอง แต่กลับปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 8
พฤษภาคม 2566 ว่า โจทก์แถลงไม่ติดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟัง
ลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่
เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็มีอำนาจยกขึ้น
วินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง มาตรา 195
วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 อีกทั้งแม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการ
กระทำความผิดฐานลักทรัพย์อยู่ด้วยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ซึ่งบัญญัติว่า "ถ้าความผิดตามที่ฟ้องนั้นรวมการกระทำ
หลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลจะลงโทษจำเลยในการกระทำผิด
อย่างหนึ่งอย่างใดตามที่พิจารณาได้ความก็ได้" ซึ่งในส่วนนี้ปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณา
ของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2566 ว่า ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว
จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาตามฟ้องโจทก์ตามบันทึกคำให้การที่สักขีพยานบันทึกไว้ โจทก์และ
จำเลยแถลงว่าไม่ติดใจสืบพยาน คดีเสร็จการพิจารณา ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของ
จำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด ก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวในฟ้อง หากได้มีข้อเท็จจริงตามที่
พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติเช่นว่านี้มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษ
จำเลยดังที่โจทก์ฎีกาได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐาน
ชิงทรัพย์มานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

มาลิน ภู่งศ์ จุลมนต์ · สิทธิพร บุญยฤทธิ์ · ประทุมพร กำเหนิดฤทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1546/2568>